

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. III. Quosnam obliget Sigillum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

liquando tamen expedit pœnitentem laudare, ne ipsa taciturnitas indicium det de peccatis confessis.

Hinc solvitur dubium illud, An meretrici, verbi gratia, petenti schedulam confessionis ea danda sit a confessario; quia ceteroqui ostenderet, illam non absolvisse?

Respondeo cum de Lug. disp. 13. num. 87., non debere confessarium schedulam illi dare; quia cum vere non sit confessa, ne inchoate quidem, non meretur, quod confessarius det schedulam confessionis; Et quamvis hinc inferatur ab aliis, quod absolutio sit illi denegata, hoc tamen non habetur ex ulla actione confessarii, nec ex omissione indebita; Unde non censetur confessarius frangere sigillum; Ita etiam Bonac. apud Tambur. contra Con., Fagund., Dian. part. 5. tract. 11. resol. 22., qui putant debere dari confessionis testimonium petentibus, ne reveletur eorum indispositio; quia confessarius tantum testaretur confessionem factam a pœnitente, non vero absolutionem, quæ non est data.

VII. Quæritur tertio; An frangat sigillum, qui loquitur de auditis in confessione, nullam personam notando?

Respondeo, ab his collocationibus esse abstinendum; quia periculum sæpe est, ne finistre de aliquo, vel de aliqua communitate sentiantur, & aliquando adest scandalum: Quod si utrumque absit, non est contra sigillum; cum enim ab omnibus sciatur, quod in magna Republica sint peccata cujusvis generis, non frangit sigillum, nec reddit odiosam confessionem, qui diceret, verbi gratia, aliquando audivisse in confessione, qui se de adulterio accusaret: Quod si de aliqua communitate, vel de Religioso aliquo cœtu, id revelaretur, certe frangeretur sigillum, & redderetur odiosa confessio, quia quilibet est pars magna parvæ communitatis.

Pars VI.

ARTICULUS III.

Quoniam obliget Sigillum?

- I. Omnes, ad quos quomodocumq; pervenit notitia confessionis Sacramentalis, hoc sigillo ligantur.
- II. Num etiam ille, cui confessarius de licentia Pœnitentis peccatum revelavit?
- III. Nam pariter is, qui chartam reperit, in qua est scripta confessio?
- IV. An teneatur Superior ad sigillum, quando ab eo petitur extra confessionem facultas, ut possit quis a reservatis absolvi?
- V. Quid de Consiliario, a quo petitur consilium in ordine ad confessionem?

I. **C**ertum est, præter Confessarium, obligari ad sigillum omnes alios, ad quos Sacramentalis Confessionis notitia mediate, vel immediate, juste, vel injuste pervenit; Hoc enim spectat ad reverentiam Sacramento debitam, ut docent communiter Doctores apud Laym. cap. 74. num. 16. Quare obligatur Primo Interpretes; Secundo aditantes, si casu, vel de industria (quod sine gravi peccato non fit) contentis peccata audierint; Tertio laicus, qui pro Sacerdote habetur; Quarto omnes, quibus aliquod sacrilege revelatum est; unde de hoc inter se colloqui non possunt.

II. Quæritur tamen primo; An teneatur ad sigillum is, cui Confessarius non sacrilege, sed de licentia pœnitentis aliquod peccatum revelavit?

Respondeo, Navar., Adrian., & alios affirmare. Negat vero cum aliis Con. disp. 3. dub. 3., quia Confessarius in tali casu gerit vices pœnitentis; Quare sicut si pœnitens manifestet Titio extra confessionem peccatum, Titius non tenetur ad sigillum; ita nec si a Confessario manifestetur

B b Ti

Titio peccatum de licentia pœnitentis.

Censeo equidem, quod si Confessarius manifestet Titio peccata de licentia pœnitentis ob causas ad confessionem spectantes, puta ad remedium, vel consilium, teneatur ad sigillum Titius, quia talis notitia reductivè est sacramentalis; Secus vero si manifestet ob causas ad confessionem non pertinentes.

III. Quæritur secundo; An qui reperit chartam, in qua scripta sunt peccata in confessione dicenda, teneatur ad sigillum?

Respondent affirmative Fagund., Dian. Navar. apud Lug. disp. 23. sect. 2., quia ibi habetur confessio inchoata. Negant probabilius Suar., Henr., & idem Lug.; quia sigillum oritur solum ex confessione; talis autem scriptura non est confessio, sed materia confessionis preparata, ut facilius fiat confessio: Advertit tamen Lug., in aliquibus casibus sine dubio inspectorem chartæ obligari ad sigillum; Primo, si quis legeret epistolam, qua quis petit a Superiore facultatem, ut possit ab inferiore absolvi ab aliquo reservato, teneretur ad sigillum; non secus ac qui audiret subditum petentem a Superiore hanc facultatem. Secundo, si mutus, verbi gratia, per scripturam præsentis Sacerdoti confiteretur, & hanc Titius casu legeret, teneretur hic ad sigillum, quia cum talis scriptura substituatur voci pœnitentis, est vera confessio. Imo probabile est per eundem Lug., quod si quis chartam inveniat in confessionario, teneatur pariter ad sigillum, quia talis charta videtur esse confessio ibi manens.

IV. Quæritur tertio; An teneatur ad sigillum Superior, ad quem vel subditus ipse, vel Confessarius nomine subditi recurrit pro facultate necessaria ad absolutionem a reservatis?

Respondeo, Con., Henr., Vasq., Pal. negare; quia præsumitur pœnitens velle ab obligatione sigilli evocare, quæ vult extra confessionem tractare cum Superiore. Sed probabilius affirmant Lugo sect. 3., Suar. sect. 4., Dian. part. 5. tract. 11. resol. 12.; quia talis notitia vel formaliter, vel reductivè est sacramentalis; Nam si facultas petitur ab ipsomet subdito, eo ipso petitur ut necessaria ad absolutionem sacramentalem; Si vero petitur a Confessario nomine pœnitentis, petitur ex notitia habita per confessionem saltem inchoatam, & consequenter in utroque casu pertinet talis notitia a Superiore habita ad confessionem sacramentalem. Hic autem Dian., & Suar. advertunt, quod Confessarius petens a Superiore veniam absolvendi aliquem a reservatis nullo pacto debeat explicare personam pœnitentis, nec ita explicare casum, ut Superior venire possit in notitiam pœnitentis; Nec Superior potest curiose inquirere cum periculo veniendi in notitiam illius.

V. Ex data doctrina sequitur juxta Suar., Dian., & alios, quod etiam teneatur ad sigillum is, a quo de licentia pœnitentis petitur consilium; Quamvis Vasq., Marat., Hurt., & alii apud Dian. resol. 11. putent, tantum teneri secreto naturali: Addo, Medin., Fagund., & Dian. resol. 44. putare, etiam ad sigillum teneri consiliarium, a quo ante confessionem petitur consilium in ordine ad confessionem faciendam, sive cum illo eodem, sive cum alio. Suar. tamen, Henr., & alii putant, hunc teneri solum ad sigillum naturale; quia ab illo, tamquam amico, non tamquam Confessario consilium petitur, etiam in ordine ad confessionem faciendam.